GOD KURSBOK I HISTORIA

EFTER DEN KRITIK som i vårras riksdag mot vissa skolböcker i historia är det ett särskilt nöje att påpeka de stora förtjänsterna i en nyss utkommen kursbok i ämnet — *S. Erlandson och K. Wickman, Allmän historia för realskolan* (Svenska bokförlaget). Framställningssättet är friskt och energiskt, relativt stort utrymme ges åt den inre utvecklingen och åt universella politiska strömningar, karaktäriseringen av personer och händelser är medryckande utan att bli alltför subjektiv. Kartor, bilder och porträtt är utmärkta; genom grafiska jämförelser, sentenser ur tal och på andra sätt inskärpes vissa uppgifter i minnet samtidigt som man ger nöje och omväxling. Boken är ett förstklassigt bevis på förmåga att förena koncentration och läsbarhet. Det är sådana skolböcker vi borde ha över hela fältet.

H. T—n

Sjöfolkskongressen avslutas.

Sjöfolkförbundets kongress, som avslutades på fredagen, valde till sy förbundssekreterare ombudsman Gunnar Carlsson, Stockholm, och till sy förbundskassör förutvarande revisorn Erik Karlsson, Göteborg. Nya förbundsstyrelseledamöter blev hr Arne Strindberg, Stockholm, och Johan S. Thore, Hälsingborg. Övriga ledamöter omvaldes. Till ledamöter av förbundets överstyrelse utsågs hrr Ernst Persson, Malmö, Gösta Karlsson, Göteborg, Gunnar Holmgren, Sundsvall, Henry Hallman, Narvik, Tage Wallberg, Norrköping, Rudolf Wiss, Stockholm, Henry Lidén, Göteborg, och Fritz Wige, Stockholm.

Till revisorer utsågs hrr Erik Pettersson, Sven Rolin och Gullan Magnusson, samtliga från Göteborg (TT, Hälsingborg).

Besök
Säters Väveri AB:s
utställningsmonter över heminredningstextilier
i **Biograf Folkans foajé,**
Borås, 12—22 augusti.

Kejsarpingvin höll andan och lurade Antarktisgubbar

— Hur vingarna av den här kejsarpingvinen kom i väg? Jo, det skall jag strax berätta, för vi hade inte så många besök av pingviner. Den vägde trettiofem kilo, och vi beslöt att den skulle vetenskapligt avlivas, varpå expeditionsmedlemmen Ekelöv tog en vaddtuss med kloroform och stack framför näsan på pingvinen. I förhoppning att den skulle insomna snällt. Men pingvinen gav sjöttan i att andas, så vi fick uppge det ta död på den med vetenskapliga metoder.

Ute på Tekniska museet öppnades på fredagen utställningen "Till Antarktis 1940—1952", och vid en pressmottagning på förmiddagen berättade först professor Gösta Bodman om den roliga minnen från Nordenskiöldexpeditionen 1901—03.

— Sällsynta skött jag med hagel. för dom trodde människan bara var ett slags egendomliga pingviner, så när man närmade sig dem öppnade de bara ena ögonlocket och vände sig åt andra sidan och somnade om. Med den här kniven flådde jag sälarna! Det var väldiga bjässar på två hundra kilo, och mot slutet flådde jag en sål på tjugu minuter. Vissa spelade vi kort med meteorologkvinnorna, men det är inte lagomsta på de här korten, för fingrar fanns inte i Antarktis, utan det är sälpäsk.

Hundarna skenade när de såg löjtnant Duse.

Det tog 736 dagar innan vi fick ett brev, och löjtnant Duse, som var en gullstekig pojke, blev till slut så svartsjuk att hundarna skenade när de såg honom. Men när vi återigen kom till Buenos Aires, så kan ni tro att vi blev förade. Ja, dom gjorde cigarrettaskar med våra porträtt, och när vi kom in till tivolirestorna så kände de igen oss, så vi blev rakade gratis. Och vilka måltider. Vi överlevde sju måltider med elva rätter varje gång. Vi behandlades som halvgudar. Och nu skall jag avsluta en berättelse. Nordenskiöld måste förstås skriva en massa tykvett och tacka donatorerna som hjälpt expeditionen. Skottsberg, som på den tiden inte var kaxskäftad en gång, satt mellan Göteborg och Sandefjord och skrev tykvett hela tiden. Med hänsynsvärkande flikhet skrev han Ottos namnteckning på korten!

Så kommer professor Bodman med ett uppslag: skriv att det borde upprättas ett museum för svenska expeditioner.

Arktiskt kök.

Men nu träder intendent Torsten Althin fram och demonstrerar utställningen, som ingen svensk bör försumma att se innan Antarktisexpeditionen avgår i höst. Där finns det arktiska köket, sjukhuset som skall med, transportskillare, kamerautrustning, fält och allt möjligt spännande som firmor av alla slag välvilligt skänkt till expeditionen.

Och så inviglde professor Hans Wilson Ahlmann ledaren för den nya expeditionen, utställningen och tackade för det stora intresse som allmänheten visat.

— Intresset i Antarktis kan ställa till stora svårigheter även för en så modernt utrustad expedition som vår, sade professorn, men vi får hoppas på en lycklig hemkomst 1952.

Tre monteringsfärdiga hus från Sverige utrustningen och är svenskbyggda. Ett skall bärga provmonteras utanför museet på måndag för att expeditionsmedlemmarna skall få prova på den bästa inredningen. Expeditionens syfte är att med geofysiska metoder vinna ökad kunskap om isen, atmosfären och de blottade partierna av jordskorpan. Drottning Maudland blir utgångspunkt och huvudstation.

Br.

Flygare dödad vid Barkarby

Vid ett flyghuvarf på fredagsmiddagen med ett flygplan J 28 Vampire från Svea flygflottilj, Barkarby, omkom stamflygföraren furir Nils Hjalmar Lundkvist. Han var född 1926 och hemmahörande i Tyrsås i Angermanland.

Furir Lundkvist hade varit uppe på en övningsflygning under 35 minuter, vartefter han gått ned på låg höjd för att landa på flottiljens flygfält. När han befann sig strax sydväst om fältet anmälde han korttattat per radio att hans flygplan hade fått motorstörning.

Några sekunder senare inträffade haveriet. Flyglanet påjöle en hundra meter lång gata i en skogsbacke vid Hässelby för att senare stoppas av några större träd. Några bärpbockare, fårdiend trädgårdsmästare Artur Ullgren, som befann sig endast några hundratal meter från platsen, skyndade till. Men furen förmen död vid platsen. Han hade bland annat ådragit sig en skallskada.

Trädgårdsmästare Ullgren observerade planet just som det gick ner mot trädtopparna. Efter vad han kunde uppfatta var motorn frånslagen, och efter sig lämnade planet en eldstrimma. Det hålg var att ögonblicks verk.